

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

IV. ÉVF. 1903 11. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STYPHENSIIUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

FLORABUNT SACERDOTES:

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

F.M.S.

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Jöjjetek, imádjuk. — Jézussal. — Advent idején. — Az eucharisztikus Jézus üldözése. — A szeretet vértanúja. — Első szentáldozás az Uzambara hegységben. — Virtus exhibit. — Hogy fogadjuk házunkba az Oltáriszentséget? — Vegyescsk. — Az Örökimádás temploma. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Jöjjetek, imádjuk!

AZ OLTÁREGYESÜLETEK egyik célja a szentségi ur Jézus fölruházása, gondozása, hogy ne legyen oltár, melyen rongy és szenny disztelenkedik, hogy ne legyen templom, melyben az örök-lámpa nem ég, ne legyen szentmise, mely szakadozott, elrongyolt ruhákban mondatnék el.

Ennél azonban sokkal fönségesebb az a másik cél: lelkeket nevelni a szentségi ur Jézusnak, melyeknek szépsége minden arany-oltárnál ragyogóbb legyen, eleven templomokat készíteni számára az emberi szivekben, melyekben a szeretetnek lángja magasabban, kedvesebben lobogjon minden örök-lámpánál, áldozatos sziveket gyűjteni köréje, kik életüket s mindenüket örömmel hozzák áldozatul lelkük legdrágább isteni Jegyesének!...

Ez a főcél! Fontosabb az elsőnél. Mert ha ez utóbbi megvan, az előbbi semmi esetre sem hiányzik. És hogy ez valóban mennyivel fontosabb, mennyivel fönségesebb, világos abból is, hogy míg ama cél érdekében emberek szorgoskodnak, addig ez utóbbit maga a szentséges Szív végzi mindent átható, mindent átalakító csodálatos isteni erejével...

S hol fejt ki e legdrágább Szentség áldásos hatását? az ő *lelkes imádóin* s a buzgó áldozókon. Csodáljuk az őskeresztények bensőséges vallássosságát? Ne feledjük, hogy az Oltáriszentség lánglelkű imádói voltak. Gondoljuk csak el, mily nagy örömmel vitték házaikba keblükön melengetve a Legszentebbet, mily féltékenyen, mily hiven őrizték házaikban, mily hódolatos szívvvel borultak eléje többször is napjában, hogy imádják Őt, a legdrágábbat, szívük legkedvesebbjét...

Ezt mi már ily könnyen nem tehetjük meg.

De bár házaikban nem imádkozhatjuk, fölkereshetjük Őt templomunkban, imádkozhatjuk, társalognunk vele, szívünk-lelkünk kedvére töltekezhetik isteni szeretetének melegével. Keressük csak fel Őt gyakrabban csendes

magányában, érezni fogjuk, *mily óriási haszon háramlik ebből lelkünkre*:
«Izleljétek és lássátok, mily édes az Ur!»

***

Az Oltáriszentség buzgó imádása növeli, segíti és könnyíti e Szentségben való *hitünket*. Kétkedés szállja meg lelkedet, keresztény kath. felebarátom, vajjon csakugyan jelen van-e Jézus a szent Ostyában? Oh akkor ne abban keress orvoslást lelked e betegségére, hogy tudós emberektől fölvilágosítást kérsz, vagy könyvekben buvárkodol! Nem. Sőt még gyóntató atyádnak sem kell szólnod róla — föltéve, hogy a kétkedésbe bele nem egyeztél — hanem tudod-e, mit tégy? Járulj csak oda a szentséghez, borulj térdre alázattal és kezd imádni azt a szent Ostyát! És lelked akár mily fásult, akár mily száraz szived, végy erőt magadon, tarts ki buzgón, térdelj, fohászkodjál és meglátod, szived egyszer csak buzdulni kezd, bekap az áhitat tűszikrája, tenszived odatapad a szentséghez Lakójához, úgy, hogy alig fogod birni elvonni onnét... és minden kétkedésednek egyszerre vége lesz.

Nem is lehetséges az, hogy ily eljárás nem vezetne sikerre. Az áhitat, a buzgóság kettőn fordul meg: az emberi akaraton és az isteni malaszton. És e kettő közül e kérdésben az első a döntő. Mert az isteni malaszt mindig bőven árad reánk, ha magunkat arra jóakarattal érdemesekké tesszük. A ki tehát fásult és hideg és száraz, annak első teendője legyen akaratát rendszabályozni, mert a jóakarattal isteni malasztot szerez, ez a buzgóságot szítja és éleszti, ez pedig a hitet szilárdítja, erősíti. Így lesz az Oltáriszentség imádása a hitnek támasza.

Avagy másféle hitigazság iránt támadnak lelkedben kétkedések, szeretett testvérem? Jöjj csak bizalommal lelkeink ez isteni orvosa elé, panaszold el neki bajaidat, tapasztalni fogod, hogy mint toll-pehely a futó tűzláng előtt, úgy semmisülnek meg nehézségeid «a hitnek titka» előtt!

Jöjjenek az Oltáriszentség imádására azok is, kiknek az *erények* gyakorlásában vannak nehézségeik! E Szentségben van minden erénynek kimeríthetlen kincsesháza! Ez a Szentség minden bűntől oltalmazó mennyei orvosság. Hogy is lehetne az, hogy nem lenne mindig tisztábbá, szentebbé és tökéletesebbé az, ki gyakran társalog, sokszor és bizalmasan érintkezik a «szenny nélkül való Báránnyal», minden szentségnek és tökéletességnek túlaradó bőségével! Hiszen már a jó emberrel való gyakori találkozás, társalgás is mennyivel jobbakká, nemesebbekké tesz bennünket, annyira, hogy egészen áthasonulunk hozzájuk, eltanuljuk gondolkozás módjukat, nemes érzésüket! Mennyivel inkább tesz nemesekké, tökéletesebbé bennünket Jézus isteni Szívével folytatott gyakori, bizalmas, bensőséges társalkodás az imádásban! Láthatlanul és észrevétlenül nemesíti meg gondolkozás-

módunkat, finomítja érzésünket, tökéletesíti akaratunkat és rásegít bennünket a legdicsőbb erények gyakorlására.

Jöjjetek ide, ti angyali szárnyalású lelkek, kiket elbájolt a *szűztisztaság* fönséges volta, ti tüneményszerű, tulvilági lények, kiknek csak lábuk érinti a földet, szívük-lelkük az égben időzik, a mennyet szomjazza, sóvárgó, égre irányzott tekintetük örök élet után eped: oh, ha angyali vágyaitokban zavar a test és vér ösztöne, ha kísért a tisztátalanság réme, ide, ide siessetek az angyalok kenyéréhez, a szüzeket nevelő borhoz, merüljön el tekintetetek a szent Ostyának hófehér tisztaságában, ivódjék tele a szüzesség szeretetével lelketek a szüzek Királyával folytatott édes, bensőséges, szeretettel teljes beszélgetésben... és a kísértéseket mintha egyszerre elfújták volna!

Büszkeség bántja talán lelkedet, felebarátom? Szeretnél *alázatos* lenni, de minduntalan bántanak tetszelgő gondolatok, nagyzó tervezgetések? Sokszor alkalmatlankodnak lelkedben a kísértések, hogy másokat megítélj, lenézz és megvess, magadat pedig föléd magasztald? Szeretnél ugy-e alázatos lenni, úgy igazán, szívből-lelekből? Oh, akkor csak siess, fuss az oltár lépcsőjére és nézd ott Jézusodat, mily alázatos! Az Isten Fia — a kenyérnek semmit érő színében; az ég és föld Ura — egy kicsike házikóban; a királyok Királya elhagyatva, egyedül, minden környezet és kíséret nélkül! Oh, csodáld és imádd Jézusod alázatosságát s akkor fogsz tudni magad is igazán alázatos lenni.

És ha imádó lelked ájtatos buzgalmában elgondolod, mennyit kell szenvednie lelked Szerelmesének az Oltáriszentségben... mennyi káromlást hallania, mennyi illetlen viselkedést látnia, mily sok hideg és lanyha misehallgatást szenvednie, mennyi szennyet és piszkot türnie templomaiban, oltárain, közvetlen közelében... mennyi Judás-csókot kell égető kínok közt elfogadnia szentségtörő áldozóktól: ker. lélek, ha buzgó imádásodban mind ezt megfontolod, lehetetlen, hogy magad is meg nem tanulnád szenvedő Jézusodtól a *szenvedések szeretetét!* Hiszen maga az Oltáriszentség is «az Ur szenvedésének és halálának szentséges emlékezete!» Az a nagycsütörtök éjjel és az egész nagypéntek a maga tengernyi szenvedéseivel az Oltáriszentség körül csoportosul és hangosan predikálja a szenvedések szeretetét.

Mily szeliden, mily békésen türte az édes Jézus mindama kínokat, gyötrelmeket, melyeknek e nagy Szentség «szentséges emlékezete...» S mily békésen szenved most is mindamaz iszonyú bántalmakat, melyekkel az emberek a kenyér színe alatt illetik! Oh pedig hogyan sujthatná bántalmazóit haragjának ostoraival, csapásaival! Ha ezt megfontolod imádásodban, keresztény lélek, magad is *szelidségre és béketűrésre* fogsz szert tenni az élet ezerféle bajai és kellemetlenségei közt, az emberek bántalmaival szemben. Főképp ha megfontolod, hogy egy csepp a mérhetlen tengerhez képest a te bajod és sérelmed Jézus bántalmaihoz hasonlítva!

A legfőbb azonban, a mit Jézusunktól tanulhatunk az ő oltáránál, az ő imádásában, a *szeretet*. Hiszen az egész légkör szeretetet lehel körülötte! Ha a szentség ház felé közeledünk hívő lélekkel, mint kellemes és jóságos, üdítő hús szellő érinti lelkünket Jézusunk szeretetének kiáradása. Hogy is ne! Mikor itt ég érettünk a szeretet lobogó lángjai közt az ő szentséges Szive! Itt a Sziv, mely értünk elhagyta mennyei dicsőségét — szeretetből; az a Sziv, mely szegényes templomainkban oly szívesen lakik — szeretetből, mely annyi elhanyagoltatást, annyi sérelmet és bánalmat szenved értünk — szeretetből; az a Sziv, mely mindennap ezerszer és ezerszer jön le a világra a szentmisében — szeretetből és odaadja magát mindenikünknek egészen, istenségét és emberségét, lelkét, testét, Szívét és mindenét!... Oh végtelen isteni szeretet, ha rólad elmélkedem imáadásomban nem fog-e az én szívem is szeretetre gyulladni irántad? Oh, akkor kitépem keblemből, mert a kőnél és a vasnál is keményebb és hidegebb volna! S ennyi isteni szeretet megfontolása nem ébreszt-e bennem felebaráti szeretetet is? Ha Isten ennyi áldozatot nem kimélt embertársaimért, megtagadhatom-e tőlük szeretetemet én, szegény bűnös?!

Végül az Oltáriszentség imádása okvetlenül megérleli bennünk azon meggyőződést, hogy az a jó Isten, ki irántunk való szeretetből ennyit tett értünk, már semmit sem tagadhat meg tőlünk. Mert a ki legdrágább kincsét, mindenét, egyetlen szent Fiát értünk így odaadta, hogyan tagadhatná meg tőlünk azt, a mi ennél kevesebb?

Igy kelti föl bennünk az Oltáriszentség buzgó imádása az erős *reménységet*, hogy ha hiven kitartunk Jézusunk mellett, örökre boldogok leszünk vele a mennyországban.

Jöjjetek hát, imádjuk buzgón az Oltáriszentséget! Hitünknek, reménységünknek és szeretetünknek élesztője lesz a buzgó imádás és minden erényt nagyra nevel bennünk! Jöjjetek és lássátok és izleljétek, mily édes az Ur! Tapasztalni fogjátok, mily csodálatosan működik lelketekben ez a «minden erénynek kimerithetetlen kincsesháza!» Csodálatosan működik az Őt szerető hiveinek lelkeiben. Mert a ki — bár rövid ideig — de sokszor és buzgón imádjá e drága nagy Szentséget, annak lelkében az említett erények lassan-lassan, csaknem észrevétlenül megszilárdulnak.

Szálljon hát lelkünk gyakran mélységes-buzgó imáadásra Jézusunknak kegyelem-trónja elé! Ha nyitott templom előtt haladunk el, ne némissük el bensőnkben azt a sürgető szót, mely úgy huz-von a szentség ház elé. Térjünk be egynehány bizalmas szóra isteni Megváltónkhoz!

Napi munkánk közepette szálljon hozzá szívünk-lelkünk legalább lelkileg, hogy kifejezze előtte hódolatát és imáadását. Soha se tartson vissza ettől a gondolat, hogy nincs időnk hosszabb imáadásra. Pár pillanat bensőséges áhítatban eltöltve, többet ér sok óránál, melyet csak közepes buzgó-

ságban töltünk el. Ne kicsinyeljük a rövid imádást. Itt is áll, hogy Isten nem az adományt, de a Szívet nézi, melylyel azt neki följajánljuk. Jézusnak jól esik, mert benne szeretetünket látja és igaz fiúi vonzalmunkat, lelkünknek pedig hasznos, mert szent kegyelmeivel fizet meg érte és ily rövid, de buzgó imádásban lelkünk Jézus szerelmével töltekezve felüdül, erőt és segítséget nyer munkájához!

Láttam a nyárnak tikkasztó hőségében az ellankadt madárkát leszállani a völgynek hűs ölére, a csergedező patak színére s alig szürcsölt egy-két cseppet az üdítő italból, vigan, csicseregve, ujult erővel szállott föl és repült tovább...

«Bűnös lélek, ide siess,
A ki meg vagy terhelve...

— — — — —
Földig borulj, neki hódolj,
Kérd kegyelmét, hogy megtisztulj,
Vétkeid undokságából lelkiképen megújulj!»

Bányász.

☆ JÉZUS SÁL ☆

Ha kél a reggel bíboros sugára,
Az éj homályát üzve szerteszét,
Hogy fölvirasztál új nap hajnalára,
Fogadd szívemnek hálaengzetét.
Új terhet ró ránk minden nap kelése,
De én e terhet nyugton hordozom:
Oh, mert tudom, hogy küzdelmem hevébe'
Velem vagy mindig, édes Jézusom!

Az élet annyi csábítással telve,
S mi ellenállni oly gyöngék vagyunk;
De megtörik az ellen dőre terve,
Oh, Jézusom, ha hozzád fordulunk.
Nehéz a harcz, s az örvény zúgva-tárva,
De én e zúgást nyugton hallgatom;
Gyarló fiad mert nem hagyod magára:
Velem vagy mindig, édes Jézusom!

S hogyha megejt a kísértés hatalma,
És gyöngé lényem már-már roskadoz;
Vagy rám borúl a kétség vak homálya,
Derűt létednek szent valója hoz.
Ha elbukom — és hányszor, oh, de hányszor! —
S a port magam lemosni nem tudom:
Te vonsz ki gyöngéden a bűn sarából,
S velem vagy akkor, édes Jézusom!

Bús percziben a megpróbáltatásnak,
Midőn kezéd csapása szint' lesújt:
Másik kezéd a gyarló por fiának
Hűs balzsamirt a vérző sebre nyújt.
Nehéz a tűrés, könnyű zúgolódní,
De én csapásod nyugton hordozom:
Oh, mert a bajt is könnyű elviselni,
Hiszen velem vagy, édes Jézusom!

A fáradalmas nap, ha már leszálla,
És ránk borúlt a csöndes esthomály,
A fáradt szellem röpke szárnyalása
Nyugodni óhajt annyi harcz után.
Sötét az éj, rém lappang minden árnyon,
De én azért, oh, nyugton alhatom;
Mert végszavam é kis fohászba zárom:
Maradj velem, oh édes Jézusom!

~ Advent idején ~

JAJ be búsnak látom én ezt a világot, ha végig tekintek ablakomból Bécsnek szürke háztetőin. A fölszálló, koromfekete kőszénfüst s a közel meg távol ki-kinyuló tornyok még kísértetibbnek festik a tájéket. Mindenfelől álom s ásitó unalom mereszti rám szemét. Ilyen bús lehetett az emberek lelke a 4000 éves első, nagy adventkor. Nem úgy mutatkozott akkor sem a világ, mint a mely életre akarna ébredni. Az Istent ismerő, természetfölötti életre teremtett s Istennek szolgáló ember története a paradicsom óta el egész Krisztusig, nem tavaszra kelés, hanem a haldoklás képét adja nekünk. Az Egyisten hite, a nagy természetnek imádása útján inkább és inkább az ijesztően sötét bálványimádásba alacsonyodik le — sőt az Ur Istennek választott népénél is mindegyre fajul. Ábrahám, Jákob és Mózes Isten-hite a szaddureusok hitetlenségébe — a Messiást váró erős birodalmak a farizeusok gögös nagyhatalmi ábrándjaiba megy át. Csak kevés igaznak lelkiületében élt — mint a melegházban hideg, fagyos télen kis nefelejtsvirág — a paradicsomi szó, az ősi ígélet: hogy jön, jönnie kell a nagy Messiásnak... A világ csak itt-ott adott hangot egy-egy «Rorate-coeli»-nek zúgó morájában, szomjas szive-lelke nagy epedésének a Megváltó után...

Advent van mostan is; ugyancsak szomorú. Az őszi délutánok, hosszú téli esték az unalom órái sok üres kebelnek. Szokták is mondani, hogy oly ködös és «fád» ez az élet nekik, mint az idő maga. Ilyen a keretje; ugyan minő a kép, mely belé van téve? Balga időtöltés, üres szórakozás a legjobb esetben... Bűnös mulatozás kéjelgő mámorban — a mai világnak, főleg nagy városban mennyi módja van rá — ez sem fehér holló. Nohát ez nem élet, előbb-utóbb megöl.

Ez kinzó gyötrődés, csalfa önámítás, lassu sirbaszállás — komor, sötét sirba...

Hát ki akarsz halni, el akarsz rothadni, világ, emberiség?! Nem, ezt nem akarod, hisz lelked mélyén él kiolthatatlanul az életösztön, a halhatatlan lélek nem akar meghalni. Sőt ellenkezőleg! élni akarsz, élni, de nem találod meg az igazi életet, nem az életerőt, vidám életkedvet. Az éjben botorkálsz, mert nincsen világod; halál az életed, nincs életelixired. Hol lelem e kettőt, hogy boldoggá tegyen, kérdi gyötört lelked?...

Im halld!... néked is szól, szól ez mindenkinek, hisz Krisztus Egyházáé, mindnyájunk anyjáé a messzedörgő szózat: Itt az óra, az álomból fölkelünk!... Az éj elmúlt a nap elközelgetett. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit és öltözzünk a világosság fegyvereibe. Mint nappal, tisztességesen járjunk, nem tobzódásokban és részegeskedésekben... nem versengésben

és irigykedésben, hanem öltözzetek az Ur Jézus Krisztusba és a testet ne ápoljátok a kívánságok szerint (Róm 13.)

Ez nem halálmadár vészjelző szózata, ez életre hívó szó! Azt mondja, hogy *járjunk*, a mi azt teszi, hogy éljünk és élvezzünk, de mint világos nappal. Ugy mint Jézus Krisztus! Az ilyen életnek van becse, tartalma, így öröm az öröm, melyet e világ nyújt — mert Krisztusnak lelke, éltető szelleme lengi át s nem az a sorvadni vágyódás!... Nagyvárosban, falun, templomban és kívül maga köré gyűjtve gyakrabban mint máskor nyújtja édes anyánk, a mi Szentegyházunk a támogatást, buzgó és tevékeny férfiak szavával, üdvös tanítását advent idejében s új életre kelti már halni készülő lelki világunkat. Értsük meg az anyánk édes hívó szavát! Gondoljunk Isten-nel és lelkünk üdvével többet miként eddig! Hiszem, csak érdekel édes mindnyájunkat az az egy szükséges: az örök üdvösségünk?!... Jaj, a ki megveti, visszautasítja a hívó szózatot s nem készül vele, az Anyaszentegyházzal, karácsony titkának megünneplésére, az örök Istennek, a kis Jézuskának üdvözülésére. Igaz, hívő, lélek dehogy is veti meg az intő szózatot! Sőt még többet is tesz. Nem csupán lélekben, hiu epekedéssel fogadja az Urat. Neki valóság kell, teljes egész élet, éltető erőre áhítozik szive. Azt pedig jól tudja, maga az Ur mondta isteni ajkával, hogy ott nyújtja azt az Oltáriszentségben. Oda megyen tehát az élet forrásához. Oda megyünk mi is! Miként a csecsemő az édes anyjához, visszavigyük lelkünk *arra* a kebelre, hozzád oh Jézusunk.

Akkor aztán vége is már az adventnek, a várakozásnak, mert szivünkbe szállt Jézus, megérkezett, itt van karácsony ünnepe. *Töttössy Miklós.*

Az eucharisztikus Jézus üldözése a XX. században.

ELZÁRTÁK a szentségi Üdvözítőt — ez a XX. század egyházüldözőinek legujabb gonosztette. S hol történhetett volna meg e szentségtörő merénylet másutt, mint Franciaországban, annál a nemzetnél, mely az édes Üdvözítő jótéteményeit oly bőven élvezte, melyet a katolika egyház oly szerető gonddal melengetett mindig kebelén. De ez volt mindig az Ur Jézus sorsa, hogy a kiket legjobban szeretett, azok voltak a leghálátlanabbak, a kiket kegyelmével elárasztott, azok követték el a legnagyobb szentségtöréseket.

Vichyben történt a vakmerő támadás. A la valichi másodpraefectus, kinek végre kellett ott hajtani a szerzeteseket kiűző törvény rendelkezéseit, jóval 5 óra előtt megjelent néhány csendőrrel, mint a Krisztus-üldöző Combes miniszterelnök szerencsétlen eszköze, a lazarista atyák kolostorában s minden előzetes bejelentés és fölvilágosítás nélkül rátette a pecsétet a rend templomának ajtajára. *Az Oltáriszentség a templomban maradt* s az Ur Jézus

valóban börtönbe került, el lett zárva szerető gyermekei előtt, kik midőn az istentisztelet idején megjelentek, hogy őt imádják, csak a bezárt kapu előtt engedhettek szabad folyást könnyeiknek és kesereghettek mint elárvult gyermekek atyjuk fogságának falai körül.

Képzeltető a fölháborodás, mely a város hívő katolikusain erőt vett. Az elégtelenség már-már zajos jelenetekben nyilvánult volna, ha az ép ott tartózkodó blois-i püspök, Msgr. Laborde, az elkeseredett polgárságot le nem csillapítja.

Ugyanilyen gyalázatos merényletet követtek az egyházüldöző francia miniszterelnök emberei St. Etienneben. Itt a «szegény betegápoló nővérek» kolostorában garázdálkodtak.

A buzgó szerzetesnők természetesen nem nyugodtak bele az igazságtalan rendeletekbe s nem hagyták el áldásos működésük helyét, a kolostort, nem vőlegényüket, a szentségi Üdvözítőt.

De az istentelen hatalom közegei nem törődtek vele, hogy gyenge nőekkel van dolguk, kik életüket a felebaráti szeretet gyakorlásában töltötték el, nem törődtek az Ur Jézus jelenlétével, betörték a zárda kápolnájába, eltávolították a zokogva imádkozó apácákat s rátették a zárra az állam pecsétjét — itt is bezárták az Üdvözítőt.

A főnöknő remegő hangon figyelmezteti a csendőrparancsnokot, hogy az Oltáriszentség még benn van a kápolnában.

— Gondoltak volna rá előbb — veti ellen a szivtelen ember. — A pecsétet nem lehet többé levenni.

— De hisz ép a napokban történt Párisban — válaszol fölindulástól remegő hangon a jámbor nő — hogy levették a bezárt templomról a pecsétet, mert észrevették, hogy az egyik csendőr bennmaradt!

— Ez igaz, de csak azért történt, mert a templomban bennmaradt *valaki* — volt a válasz.

Tehát az Ur Jézus egy senki e szentségtörők szemében. Valóban elmondhatja ismét: az ég madarainak fészkeik vannak, de az ember Fiának nincs hol fejét lehajtsa, az Ő népe hűtelen lesz hozzá s nem enged Neki pihenést, börtönbe zárja a királyok Királyát s nevet zokogó hivein.

Szegény, elvakított nemzet, mely a történelemből nem okul s nem tanulja meg, hogy a kik Krisztust és egyházát fogságba vetették, összetörtek s diadalmas ellenségeik megnyitották a szentségtörő börtönök ajtait s azokon csorbitatlan tekintélylyel vonult ki mindig a mi Urunk s könnyeket hullatott megalázott, összetört ellenségei fölött, de nem segíthetett rajtuk, mert nem akarták.

Imádkozzunk a szentségi Jézus ellenségeiért, hogy megtérjenek gonoszságuk útjáról s meghódoljanak — míg nem késő — az ő Uruk-nak, Istenüknek.

A SZERETET VÉRTANUJA.

Cordula Peregrina után.

«Oh mondd, szív, mintszeretsz te engem?» S megölte őt! Szívét repeszté
,Uram, e kérdés fáj nekem! A túlerős szerelmi láng;
S felelni nem tudok, valóban Erős, emésztő volt szerelme,
A szót elfojtja hő szívem. És ő kicsinyke, gyenge lány.
A nyelvem néma, halk az ajkam, Alig kimondott vallomása
És könnyben úszik két szemem — Végsóhajával egyesült:
Ah, mint szeretlek, kérdezed még? És szeretetből szeretetben
Miként a vérem s életem. — Ah, mily halál! — elszenderült.

«Nem jobban? — szól a gyermek-Isten — És ime, nézd, a színaranyról
Elégnek ezt nem tarthatom; Mi szépet mond a szentirat?
Te most a kebleden melengetsz, Igen, e szív, mely Istenéért
Szívem' szivedre nyugtatom. Szerelmi hévből megszakadt,
Mi bennem él, vagyok, s a mim van, Mely földi szenvedélyt nem ismert,
Neked adom tulajdonul, S csak égiért volt lángoló:
Fölötted nincs nagyobb szerelmem: Magába véste színaranyban
S szerelmed följebb nem nyomul?» Amaz ígét: «Szeretlek oh!»

,Uram, tudod, szavad miként fáj! ... Uram, ha jön halálos órád,
Mint szívemet, szeretlek én. — Hogy hol, mikor! Terajta áll —
De nem, nem! Még ezerte jobban, Csak egyet esdek, hogy jutalmam
Csupán a szó, a szó nehéz. Legyen ily szeretethalál.
Oh hagyd el, Istenem, e kérdést, Szerelmed lángoló sugára
Méltón felelnem nem lehet, Emészsze föl ez életet,
Oh hagyd el, szánj meg, úgy szeretlek, És élve, halva — mindörökké
Hogy még megöl e szeretet. Susogjam: «Így szerettelek!»

Milbich Tamás.

Első szent áldozás az Usambara hegységben.

Szent Péter (Német Kelet-Afrika).

(A marianhilli trappista apátság jelentése.)

SHUM mushingwa, agasholewo Zumbingwa! «Ez azon nap, melyet az Úr alkotott.» Ez volt a fölírás, mely minap szerény missiótemplomocskánk bájárata fölött diszlett. Igen, az Úr volt az, a ki nekünk a kegyelem napjainak eme legfényesebbikét, melyet az Usambara hegység lakói valaha láttak, adta; ama napot értem, a melyen sambarai gyermekeknek először volt szabad az Üdvözítőt a szent áldozásban magukhoz venniök.

A boldog jelöltek voltak: egy házaspár, egy leányka és 12 fiucska. Három évnél tovább tanítottuk és neveltük az itteni missió eme első zsengeit teljes gonddal és odaadással, a kiknek a mai napon az első szent áldozásnak magukhoz vétele által bizonyos lelki érettséget kellett elérniök. Az előkészület ezen fölötté szent tényhez igen sok fáradozásunkba került, a mennyiben eddig majdnem minden segítség hiányában voltunk. Először is minden katekizmusi kérdést kellett nagy fáradsággal a kisambala nyelvre lefordítani és átírni. P. Erazmus, buzgó lelkiatyánk, sok éjszakáját áldozta föl, hogy kedves jelöltjeivel, kik a szent áldozáshoz először járulni szándékoztak, szent vallásunk minden igazságát megismertesse. A gyermekek az egyes kérdéseket és feleleteket egy füzetbe irták s teljes buzgósággal be is tanulták.

Teljes félévbe került ezen oktatás, a határidőt kétszer is el kellett halasztani, míg végre Mindszentek ünnepét az első szent áldozás napjául véglegesen ki lehetett tűzni.

Jóllehet Shambara máskülönben szent vallásunk ügyeiben nem valami nagyon nagy buzgósággal dicsekedhetik, lakói ezen alkalommal az elképzelhető legnagyobb jóakarattal tanusították. Ugy tűnt föl, mintha a szent áldozásra való oktatás meleg tavaszi napként világított volna be a szivükbe: megszelidültek s az isteni kegyelem kinyilatkoztatását jóakarattal fogadták magukba, mint a virágok, melyek reggel kelyheiket a napsugarak előtt megnyitják s az ég harmatát mohón magukba szivják. Nagy sóvárgással kíváncsoktak a jó gyermekek a küszöbön álló szerencse után. Már 70 nappal előbb kezdték a napokat és órákat számlálni, melyek őket a kegyelem nagy napjától még elválasztották. Mily nagy volt az öröm, mikor az eleinte oly nagy szám végre 7-re szállott le. «Még csak egy hét», kiálltottak, «és nekünk szabad lesz az első szent áldozáshoz járulnunk.»

Az ifju keresztényekre az áldás hetének kellett lennie e hétnek. Megkésztették ájtatoskodásukat, mindinkább csendesebbekké váltak, magukba szállottak, majd elvégezték «nagy gyónásukat» (általános gyónás), jeléül

annak, mily komoly volt az elhatározásuk, hogy az Üdvözítőnek tiszta szívet készítsenek. A három utolsó napot kizárólag lelki gyakorlatokra szentelték.

A szent áldozáshoz először járulók a «nagy nap» szentségéről és fenségéről nagyon is meg voltak győződve; most csak arra volt szükség, hogy az egész környéken, távolban-közelben, a többi sambaraiaknak is róla lehetőleg helyes fogalmat nyujtsunk. Evégre megtettünk mindent, hogy a nevezett napot fölötte ünnepélyes nappá tegyük. Így tehát Szent Péterben Minden-szentek előestéjén oly sürgés-forgás volt, mint még soha. Nemcsak a szerzetesek és apácák merültek buzgó munkálkodásba, hanem az egész tanuló fiatalság is örömet vett benne részt. A fiuk friss lombból csinos erdőt hordtak össze, míg a fürge leánykák hamarosan koszorukat és girlandokat készítettek. A templomot és iskolát ünnepi módon diszitettük föl. E tekintetben a pálma, mely nálunk bőven terem, kitünő szolgálatot tett nekünk. Belőle a legszebb diszitést a félig összeomlott agyagfalon lehetett előállítani, melybe azután mindenféle papirdiszt illesztettünk, mely elütött tőle, mint a virágok a kövér fűtől. A durva, meg nem faragott fatörzseket, melyek a templom hajójában oszlopok gyanánt szolgáltak, tetőtől talpig pálmákkal, koszorukkal és zászlócskákkal diszitettük föl s ezáltal nagyon barátságos külsőt nyertek. Az oltárokat egészen zöldbe öltöztettük s a templom bejáratát is a bevezetésben említett föliraton kívül koszoruk és zászlócskák diszitettek.

A várva-várt nap fölvirradt. Ünnepi csend uralkodott kora reggel az ünnepi diszben pompázó Szent Péterben. Ugy látszott, hogy maga az ég is örül, mert legtisztább, napsugaras kékjében mutatkozott. A szent áldozáshoz először járulók ünnepi ruhájukat öltötték föl. A kis lányka egyszerű fehér ruhácskát kapott kicsinyke fátyollal és gyengéd mirtuszkoszorúval. A fiuk a szent áldozás ünnepénél is az országszerte szokásos viseletet kapták: egyszerű, térdig érő kendőt hófehér gyapjuszövetből s föléje inget. Így elértük azt, hogy a fiuk is fehérbe öltözve járulhattak az első szent áldozáshoz. Az egész reményen felül sikerült s megőrizte egyszersmind e népnek egyszerű, kevés igényű izlését. Azonkívül minden fiunak kebelére balfelől nefelejts-csokrocskát tűztünk, míg keblük közepén egy kis, nyakuk körül futó selyem-szalagon Jézus-Szive-skapuláré pihent.

Az ünnepélyesség fényének emelése céljából négy kis fiucskát és két lánykát angyalkáknak öltöztettünk, a kiknek fölváltva a szent áldozáshoz először járulókat kettesével az áldozási asztalhoz kellett vezetniök. A két kis lányka fehér ruhácskát viselt rózsapiros vállszalagokkal s fekete gyapjas fején kis virágkoszorukat. A fiucskák részére különféle szövetmaradékokból és ajándékba küldött ruhákból talárokat készítettünk: vérvöröset, rózsaszínűt, égszínkéket és ibolyaszínűt. Azonkívül mindegyik kapott egy kis koszorút a fejére. Mindegyikük nagyon csinos volt a tarka, fényes ruhácskáiban és fekete, kérés-kes kezével, melyben fehér liliumokat tartott. E különféle apróságokat mind

nemes jótevők ajándékozták, a kik bizonyára örülni fognak, ha megtudják, hogy ajándékaik ilyen szép ünnepen az Üdvözítő dicsőségére szolgáltak.

A szent áldozáshoz járulóknak kis csapata immár készen van, epedve várja a pillanatot, mikor körmenetben a templomba vezetik. Nyolcz óra felé eljött értük lelkiatyjuk. Nagyon is ünnepiesen mozgott a diszes csapat a friss fűvel és színes zászlókkal ékes uton. Mélyen megilletődött a szívem, mikor ezen első keresztény körmenetet az Usambara hegységben megláttam. Az egész környékről összegyűlt feketék majdnem magukon kívül voltak e soha nem látott jeleneten való bámulatukban. Mintha kis harangunk is az általános ünnepi örömben osztozott volna, mert nagyon is csengőn és tisztán hallatta érczes hangját e szép napon; e napon mégis szerettem volna erős, 3—4 hangu harangszót vagy legalább egy, de nehéz és nagy harangot, hogy az örvendetes esemény hírért messze elvitte volna hegyen-völgyön át az egész nagy hegyvidéken. A mi erő tekintetében a haragnál hiányzott, azt iskolás gyermekeink tiszta, erős hangjukkal iparkodtak pótolni, a menyiben a körmenet alatt buzgó lélekkel szép, épületes énekeket zengtek.

A templomban egy pár gyapjutakaró szolgált szőnyeg gyanánt. Ide térdeltek a szent áldozáshoz először járulók, az angyalkák oldalt melléjük. A szentmise-áldozat megkezdődött: tartama alatt egymással váltakozott imádság és ének. Az iskolás gyermekek több szép áldozási éneket énekeltek nagy ájtatossággal Angelika nővér kis harmóniumának kísérete mellett. Mivel Dionysius testvér épen súlyos lázban feküdt, nekem jutott a szép föladat, hogy az áldozási imádságokat előimádkozhassam, a melyekre a szent áldozáshoz járulók többször feleltek.

Igy közeledett a legszentebb, epedve várt pillanat. A pap áldozása már megtörtént; ez most a gyülekezet felé fordult és a szent áldozáshoz először járulókhöz mélyen megható beszédet intézett, mely a szent keresztségnél tett fogadalmak megújításával ért véget. Hogy a szent keresztség emlékét minél helyesebben föl tudják idézni, az oltár közelében egy virágokkal földiszített asztalkára a kereszteléshez szükséges szent tárgyakat helyeztük. Ezek előtt ujitották föl a szent fogadalmakat s különösen megható volt, mikor a fogadalmat tévők a keresztségi ruhácskát szeretettel és mély hódolattal csókolgatták. A Confiteor után két angyalka fölkeltek s a szent áldozáshoz járulók közül kettőtől elvették az égő gyertyákat és barátságos meghajtással intettek nekik, hogy őket az Ur asztalához kövessék. Miután az első pár megáldozott, helyére kísérték s visszaadták neki a gyertyákat, hogy azután a két következő áldozandónak segédkezzenek. Ugyanezt tette a másik angyalpár, mig valamennyien meg nem áldoztak. Be kell vallanom, hogy ezen fekete angyalkák nagyon épületes módon teljesítették föladatukat.

Ha az első szent áldozásnak ünnepe más keresztény országokban az összes jelenlevőkre hatalmas, mélyen megindító benyomást gyakorol: mis-

sionárius vidékeken ez annál inkább történik. A pap az oltárnál s mi mindnyájan, testvérek és nővérek, mélyen meg voltunk hatva s ezen jó gyermekek látásánál éreztük, hogy minden eddigi fáradozomunkért és áldozatunkért fölötté gazdag jutalomban részesültünk.

A szent áldozáshoz először járulók a szentmise végéig mély ájtatóságba merülve térdeltek. A boldogság s a legtisztább lelki öröm, melyet élveztek, egész arczukon tündöklött. A szentmise után a hálaimákat mondtam elő. Mikor azon helyhez értem, mely így hangzik: «Isteni áldásod szálljon szüleimre, rokonaimra, tanítóimra, jótevőimre és barátaimra is! Te ismered bánatukat, szükölködésüket és szorult helyzetüket!» fölhangzott az általános felelet: «Uwabahalische woshe, o Jesu! — Álld meg őket mindnyájukat Jézus!» oly hangosan és erősen, hogy szívem a meghatottságtól hevesebben földobogott s néhány pillanatra szünetet tartani kénytelen voltam. Eme általános könnyörgés a természetfölötti kegyelemnek egész folyamát szerezhette meg mindazoknak, a kikről e könnyörgésben említés történt.

A lélek természetfölötti erőt és táplálékot nyert, most tehát a testnek is kellett kis üdülés. Az iskolateremben padokból hosszú asztalt állítottunk össze, melyet aztán ünnepiesen megterítettünk.

A főhelyet a kis Jézuska szobra foglalta el. Jóllehet más alkalommal a fekete vendégek keze az evésnél nagyon is gyors és ügyes volt, ma úgy tűnt föl, hogy a szent áldozás a földi eledelék iránt való vágyat kioltotta bennük.

Épen úgy a máskor beszédes nyelvecskék is feltűnően csendesekké és szóitalanokká váltak. Csak mikor főtisztelendő P. missionárius velük vidám beszélgetésbe bocsátkozott, kezdett kis nyelvük lassan-lassan föloldódni.

Három órakor délután szent áldás volt, melyet ünnepélyes «Te deum» fejezett be. Többi szabad idejüket a boldog áldozók a Legszentebbnek újbóli látogatására szentelték. Közben közös nagy szerencsájükről beszélgettek, jámbor énekeket zengtek. Különösen ezt ismételték többször: «Oh Kommunionne jina muile kengha — Oh mi édes a szent áldozás». A szép nap azonban nagyon gyorsan kezdett vége felé sietni. Este 7-kor az egész gyülekezet újból összejött a templomban közös hálaadó imádságra, mely a boldogságos szűz Mária dicsőítésével ért véget.

Bárcsak hozna ezen első szent áldozás ifju keresztényeinknél százszoros gyümölcsöt; bárcsak volna áldásos befolyása egész jövő életükre.

„Virtus exibat de Illo.“

(Luk. 6, 19.)

SIETVE halad az ifju Tarcisius a börtön felé. Keblén a Legszentebbet szorongatja, hogy Vele elüljárói megbizásából a bilincsre vert keresztény hitsorsosokat erősitse az arénán vivandó küzdelemre. De hallga! Lármas gyermekcsapat közelg, körülfogja az ifjut s kényszeríteni akarja az együttjátszásra. Tarcisius szeme előtt csak betöltendő magasztos föladata lebeg; erővel ki akarja szakítani magát a pogány gyermekesereg közül; forrón karolja át a szive fölött pihenő szentséget, melyet az ellenszegülésétől dühre gyuladt pogányok erőszakkal akarnak tőle elragadni, hogy megszenteltelenítsék. Végre a gyilkos csapások alatt élettelenül lehanyatlik a gyöngesége mellett is hősiesen küzdő áldozat. Meghalt az Oltáriszentségért. Így olvassuk a szentek történetében.

E fölemelő képnek szakasztott mását látjuk lejátszódni napjaink zürzavaros eseményei között, de csak félig-meddig. A sötétség lovagjai egyesült erővel törnek a hívőkre, hogy szívükből kitépjék azt, a mi előttük a legszentebb: hitüket. S talán ellenáll a hitében megtámadott? Vannak gyáva lelkek, kik az első csapásra megadják magukat. S vannak, kik kezdetben szabódnak, fölháborodással utasítják vissza a mézes-mázos beszédü lélek-kufárok szentségtelen merényletét s az ég kegyelmére bizzák magukat; — eddig a hasonlóság, de azután ők is csak beadják derekukat, engedik elrabolni legszentebb kincsüket.

A karójától megfosztott szőlővel vagy csemetével könnyű szerrel elbánik a szélvész ereje. Csak gyönges csavarintás s már a földön hever. Ily könnyedén vérzenek el a hiterkölcshöz szilárd támaszát nélkülöző lelkek is az élet küzdelmeinek porondján. Gyönges csapás, kissé erősebb megpróbáltatás elég, hogy összeroskadjon az Istenben nem bizó lélek. Mivel a másvilági boldogság biztató reménysugara nem mosolyog feléje, csoda-e, ha az öngyilkosság sötét sirjába menekszik az élet terhei elől?

Voltaképen pedig az élő Isten kezébe jut, hogy elvegye gyáva kétségbeesése büntetését.

Ily gyáva jellem, helyesebben jellemtelenség nem ritka a hitetlenségével kérkedő korunkban. Szomorú dicsőség! Vannak kortársaink közt nagy számmal tudósok, kik még az eget titkait is kutatgatják a lángész éleslátásával; vannak hatalmasok, kik milliókon uralkodnak; hősök, kik számtalan diadalt arattak: de szinte tiz ujjunkon megolvashatók a sziklaszilárd, férfias jellemek, kik a hiterkölcshöz küzdelmek harcmezéjén megállják helyüket. Kevesen vannak, kik az élet harcaiban magukra alkalmazhatnák a költő szavait: «Etsi illabatur orbis, impavidum ferient (me) ruinae». Elpu-

hultságról, lágyságról, szentimentalizmusról beszél a mindennapi élet, öngyilkosságoktól hemzsegnek a statisztika sötét rovatai.

E bajon segíteni kell valahogy. E ragadós betegség orvosára vár. Szent Tarcisius története mélységes tanulsággal szolgál a mai kor tünni, szenvedni nem tudó, de a szomorú elszántságra annyira hajlandó fiainak.

Honnan szívta magába e gyermek az óriási erőt, mely a halállal szembeállni kész? Láta a zajongó pogánycsapatot, érezte erői elégtelenségét a bekövetkező veszedelemben; azért buzgón fohászzkodott az édes Jézushoz, kit a kenyér szine alatt keblén rejtegetett. S az Oltáriszentség erős Istene nem hagyta cserben a szentet; megadta neki a kegyelmet, hogy a hősi állhatatosság példájával ejtse szégyenbe a gyáva utókort.

Példája nem áll egyedül. Diszes egymásutánban vonulnak föl a történelem szinpadán a szent Ágnesek, Czecciliák, Pongráczok, kik hősök módjára küzdöttek a Colosseum vadállataival, szembeálltak vakmerőn a czézárook fenyegetéseivel, daczoltak a kínpaddal, játszottak a máglya lobogó lángjaival s szelid mosolylyal ajkukon fogadták a hóhér kardcsapását, mely számukra a menny kapuit nyitotta föl. Honnan e bámulatos lelki erő, e férfias nyugodtság? Onnan, mert az Ur Jézus szentséges testével és vérével táplálkoztak előbb, mint a küzdőporondra léptek, hogy elj ne a «fogyatkozzanak a mennybe vezető uton».

Őket követik a jámbor remeték, szerzetesek és szerzetesnők, papok és világiak, hatalmasok és gyöngék, kik a pusztaság titokzatos barlangjaiban, a kolostor csendes czelláiban, a királyi paloták ragyogó termeiben vagy a szegényes kunyhó falai közt küzdöttek sátánnal, világgal s önmagukkal szívük arénáján. Hát bennük ki tartotta örökös rugékonyságban a gyöngé erőket? A történelem tanítja, hogy az Oltáriszentség erősséges Istene öntötte lelkükbe a hősi kitartást, kit a remete kunyhójában, a szerzetes templomában, a király házi kápolnájában imádott s élvezett ama nagy harczok idején. Csoda-e, ha a mi nyöszörgésünkre, melyet a legkisebb kereszt hordozása is belőlünk kisajtol, ily válaszok visszhangzanak a hősi lelkek ajkáról: «Még több szenvedést adj, Uram!» Vagy: «Szenvedni és meg nem halni!» Magyarázatot vársz, hogy e hihetetlen tényt megértsed? Ott a válasz és magyarázat szent Lukácsnál: «Virtus exibat de Illo». Erőt sugárzott ki magából az édes Jézus. S vajjon nem teszi ugyanezt ma is az Oltáriszentségben?!

Sed si hi et hae patuernut, cur non ego? kérdezhetjük mi is szent Ágostonnal; ha keresztény őseink ily csodálandó lelkierőt meritettek az Oltáriszentségből, miért ne állhatnánk bele mi is a szentség házból kisugárzó villamos áramlatba, hogy a mi petyhüdt erőnket is fölvillanyozza s örökös éberségben tartsa a hármasság ellen vivandó diadalmas küzdelemre?

A helyett, hogy az élet terheiről panaszkodunk, hogy elviselhetetlennek mondjuk a keresztet, melyek vállunkat nyomják, boruljunk le a szent-

ségi Jézus előtt, tárjuk ki Előtte panaszos szivünket s Ő beszélni fog nekünk a fáradalmakról, melyeket a megtestesült isteni szeretet értünk elvállalt; a keresztről, melyet értünk haláláig hordozott; a bántalmakról, melyekkel a gonosz világ egész életén át illette s most is az Oltáriszentségben elhalmozza. E bizalmas beszélgetés a vigasztalás olaját önti szivünkbe; meggyőződünk, hogy van valaki, ki még nálunknál is súlyosabban szenved — önkényt és szeretetből. Ösztönszerűleg is rokonérzet száll meg minket e nagy szenvedő iránt, kínjainak látása a mieinket is elviselhetőkké teszi. A szenvedő Krisztus-arcz, ha a gyakori bizalmas beszélgetés folyamán benyomódhatik lelkünkbe, megacézolja erőinket.

Lassankint kifejlődik bennünk a jellemes lélek, az a férfias határozottság: küzdeni mindhalálig — Istenért. S ha e szent barátságot még megpecsételjük gyakorta a szeretet lakomájával, fokozott mértékben fogjuk érezni az isteni erő kiáradását s Aranyszáju szent János szerint tüzet lehelő orozlánként fogunk távozni az oltártól s bátran szembeszállhatunk a pokollal s minden hatalmasságaival.

T. K.

Hogy fogadjuk házunkba a szentségi Jézust.

MIKOR a legméltóságosabb Oltáriszentséget beteghez viszi a pap, a háziakat először is át kell hassa azon tudat: — Ki tér be most hozzájuk? S legyen az fényes palota, legyen az egyszerű polgári ház vagy a szegénység tanyája, mindegyik a saját körülménye szerint igyekezzék házát, a beteget, környezetét és magát a legfőnségesebb vendég fogadására előkészíteni.

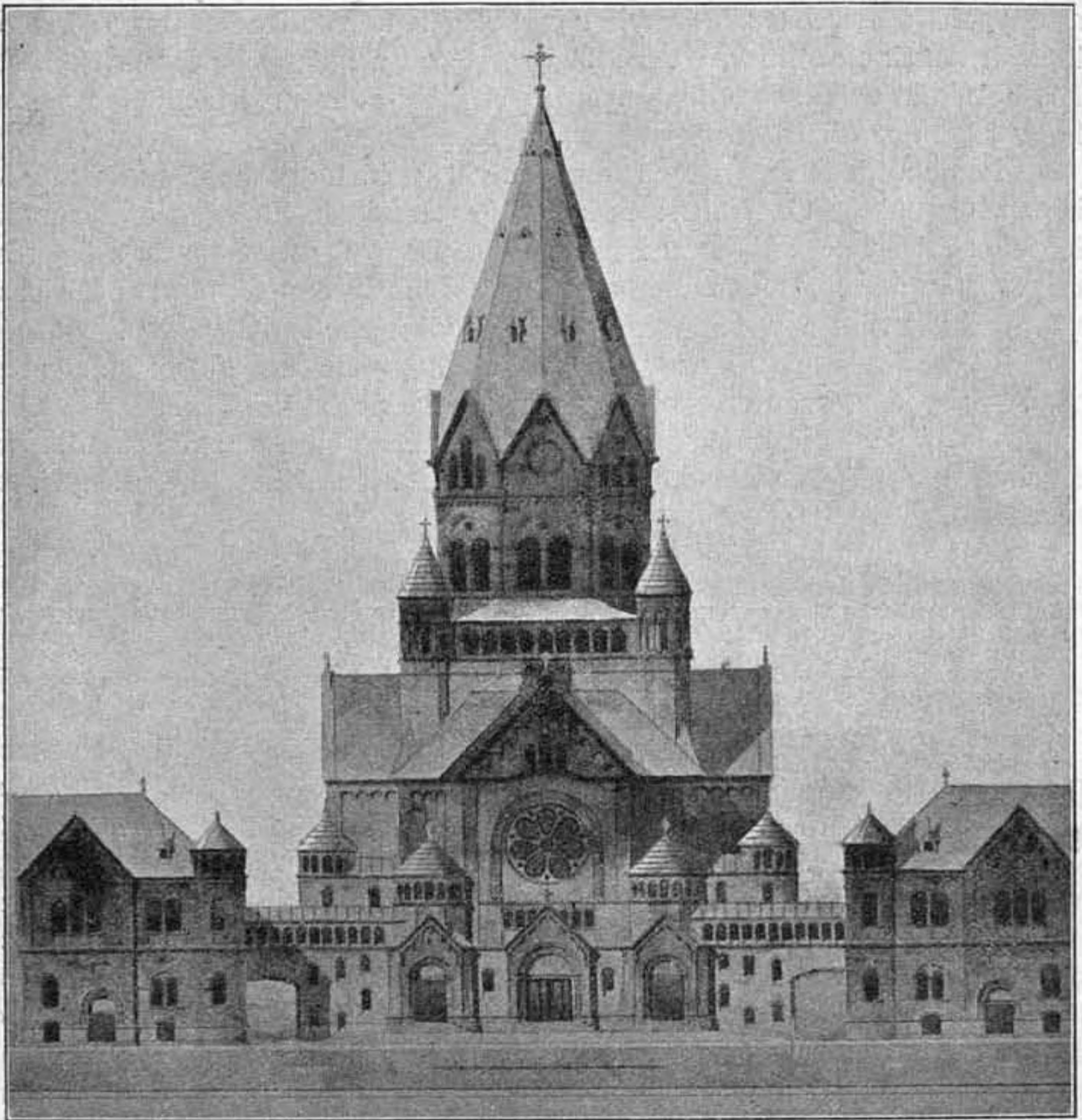
Gondoljuk meg, mit tennénk, ha megtudnók, hogy a király meg akar látogatni, szerény házunkban ő maga keres föl minket! Ugy-e, azt sem tudnók: mit hordjunk össze, mivel diszitsük lakásunkat fényesebben s annyira meg volnánk hatva, hogy talán szóhoz sem bírnánk jutni.

Mennyivel nagyobb tiszteletnyilvánítást, főleg pedig tiszta, alázatos szívet, lángoló szeretetet kell nyilvánítunk a királyok királya, a mi megváltó Jézusunk fogadásánál!

Ha idő van hozzá, alapos tisztogatással, hirtelen, szükség esetén pedig legalább a beteg szobájának rendbehozásával, szellőztetésével siessünk, valamely asztalon vagy szekrényen oltárt rögtönözve, melyet hófehér abrosszal leterítve, virágokkal vegyük körül, legalább egy szentelt viaszgyertyát meggyújtva.

Mikor pedig a csöngettyü szava jelzi az Ur Jézus közeledtét, az egész háznépével térdre borulva imádjuk Őt s míg a gyóntatás tart, imádkozzunk drága betegünkért, hogy a jó Isten ha jónak látja, visszaadja egészségét,

erősítse meg a betegség elviselésében; de ha végórája közeledne, adjon neki könnyű halált, minket pedig erősítsen meg az elválás fájdalmában. Mikor pedig az ajtó megnyílik, a beteggel együtt végezzünk lelki áldozást,

Az örökimádási templomra beérkezett pályamű.

buzgón kérve az Ur Jézust boldog kimulásért és azon kegyelemért, hogy végóránkon mi is részülhessünk a mennyei uti eledelben.

De most jut eszembe — fájdalom, az a szokás van elterjedve, hogy míg a beteg öntudatnál van, nem merik hozzátartozói előhozni, hogy ahhoz a mennyei orvoshoz forduljon, kinek kezében van életünk és az a szegény

beteg sinlődik lelki vigasz nélkül és meghal a nélkül, hogy kibékült volna Istenével! Oh mily nagy felelősség övéinek lelkén! Oh szörnyü gondolat, ha a mi hibánkból elvesztette lelki üdvét!

Egy fiatal lány lakott szomszédomban özvegy édes anyjával. Egyszer az anya, az ő szeretett édes anyja nagybeteg lett. Mindketten buzgó katolikusok voltak s a mint az orvos távozott, arra a mennyei orvosra gondoltak, ki nélkül emennek tudománya sem segíthet és azonnal kérték a papot, hogy hozná az Oltáriszentséget.

És ez a kis lány egészen magánkívül volt, hogy nem tudja méltóképen fogadni az Ur Jézust! A kaputól a lakásig zöld ágakat szurdalt a földbe, zöld levelekkel hintette be az utat, szőnyeggel vont be a bejárást és szobát, a kapunál várta a legnagyobb fájdalomra egyedül, mert a háziakat nem bírhatta rá, hogy csatlakozzanak, én pedig a betegnél voltam.

Egész nap mindent úgy hagyott s a hogy tehetette, kiosont újra meg újra, végig ment azon az uton, a melyen Jézus betért hozzájuk.

Határtalan bizalmukban nem csalódtak. A jó Isten visszaadta az anyának egészségét sok szegénynek vigasztalására, kiket jótéteményeiben részesített.

Kövessük mindnyájan e példát.

(E. O. L.)

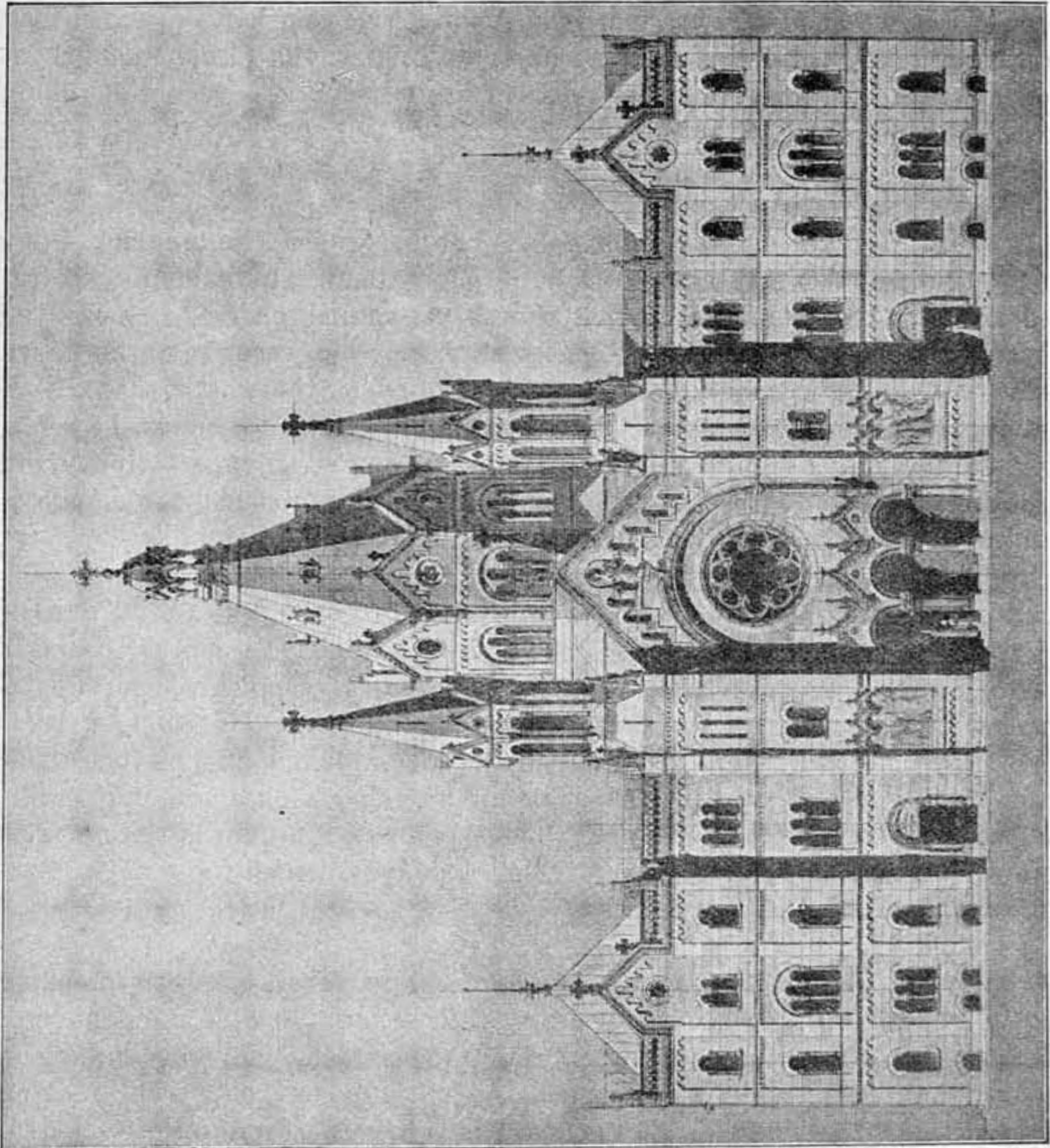
~ VEGYESEK ~

Az *Erdélyi Oltáregyesületi Lapban* olvassuk az alábbi lélekemelő sorokat. XIII. Leó pappá szentelésének ötvenedik évfordulóján történt 1887-ben, hogy a szent Péter-templom egy oltáránál két pap találkozott össze. — Az egyik Radini-Tedeschi, a szent Péter-templom kanonokja volt, a másik Guiseppe Sarto olasz püspök. A kanonok a misébe akart kezdeni, de nem volt minisztrása. Erre Sarto a kanonok ellenzése daczára odatért szerényen az oltár zsámolyához és a kanonok minden ellenzése daczára minisztrált, mint egy jámbor fiucska. Erről eszembe jut hasonló eset, mi az én csekélységemmel történt meg Kolozsvárt. Reggel négy órakor miséztem a plébánia nagy termében egy téli napon. A hatórai vonattal utaztunk haza felé. A minisztrációt még a püspök ur komornyika a «Pista» mondotta el, de neki pakkolni valója volt, odalépett tehát Ő méltósága, az erdélyi püspök a minisztrás helyére s szentmisém alatt végigminisztrált az én legnagyobb zavaromra, de egyszersmind lelkem nagy épülésére.

*

A Franciaországból elüzött *örökimádás atyái* Dél-Amerikában és Belgiumban találtak szeretetteljes fogadtatásra. Brüsszelben az állami és

városi hatóságok hathatós támogatása mellett nagyszerű fogadalmi templomot készülnek építeni a belga katolikusok, melyben az Oltáriszentséget éjjel-nappal fogják imádni az atyák vezetése mellett. A város legkiemel-

Az örökimádási templomra beérkezett pályamű.

kedőbb pontján épülő *örökimádási templom* tizmillió frank költséggel épül s méltó versenytársa lesz a párisi mont-martrei Sacré Coeurnek. Méltán túlul föl ezek hallatára a kérdés: mikor fognak a magyar katolikusok csak tizedrész annyi áldozatot hozni a szentségi Üdvözítőnek, mint a kis Belgium hivei? Talán majd ha mi is szenvedni fogunk hitünkért? Lehet.

Emmausban, hova az Üdvözítő föltámadása után két tanítványtól kísérve, de föl nem ismerve, míg csak a *kenyértörés* szent ténye meg nem nyitá szemüket, betért, azon a helyen, hol Krisztus Urunk másodizben változtatta át a kenyeret és bort szent testévé s vérévé, a ferenczrendi atyák *örökimádási kápolnát* emeltek. A kitett szentség halvány szinei alatt a hivek most sem látják az Ur alakját, de hívő szivük türelmetlenül hangoztatja: *Ő az*, imádjátok őt! A szent szertartások kongregációja külön misét engedélyezett a kápolnának.

*

Művészet és tabernákulumok. A bambergi érsek elrendelte, hogy főegyházmegyei összes templomaiban a forgatható tabernákulumok olyanokkal cseréltesse ki, a melyek ajtócskával vannak ellátva, mert az ilyen forgatást méltatlannak tartja az Oltáriszentséghez. Magyarországon is bőven vannak ilyen tabernákulumok, a melyek könnyen támaszhatják azt a véleményt, mintha a forgatásával valami szemfényvesztés történnék. Ez a forgatható szekrényke nyilván a barokk-művészet maradványa, a mely annyira fölczifrázta és czafrangozta templomainkat; merész vonalaival s még merészebb angyalaival és angyalkáival nem látszott alkalmasnak áhítat keltésére és fokozására. A bambergi érsek rendeletén most lelkük mélyéig megütköznek a művészeti lapok; fölhozzák, hogy művészi szempontból milyen kár a forgatható tabernákulumokat eltávolítani, a melyek csinosak, czifrák s méltó emlékei a barokk-művészetnek. Ezuttal mellette vannak, mert valamelyik egyházfejedelem barbárságát lehet a rendeletével igazolni; máskor meg ők pattogtak legjobban a barokk ellen, méltatlannak tartva ezt az istenházához. De végre nincs akadály a annak, hogy azok a forgathó szentségtartók muzeumokba legyenek elhelyezhetők s így nem is vesznek el a műtörténet számára; a bambergi érsek bizonyosan nem fogja őket összetördeltetni. (E. K.)

*

A pap lelki fensőbbiségének diadala. Egy vasuti kocsiban, melyben egy ferenczrendi papnak hely jutott, már sokan ültek és mindenféléről beszélgettek. Abban a hiszemben, hogy a szerzetest megboszanthatják, sokan illetlen beszélgetést folytattak. A pap figyelmeztette őket az ilyen beszédek helytelen voltára, de ők csak kinevették és azt mondták: «Mi arról beszélgetünk, a miről akarunk!» — «Akkor én is azt mondhatom, a mit akarok?» — «Természetesen» — volt a felelet. — A pap erre elővette olvasóját és hangosan imádkozott. A következménye az volt, hogy előbb egyesek és végül mind vele imádkoztak és így az illetlen beszélgetésnek vége szakadt.

Az örökimádás temploma.

A nagy mű lassan, de biztosan közeledik megvalósulása felé. A legutóbbi választmányi ülés véglegesen megszövegezte a föltételeket, melyek szerint a szűkebb pályázatra fölszólított Aigner Sándor és Hofhauser Antal műépítésznek dolgozniok kell. Azóta e föltételek a két műépítész kezei közt vannak s hiszszük és tudjuk is, hogy mindkettő lelke egész hevével törekszik az adott körülmények között lehetséges legtökéletesebb művet alkotni.

Ugyanazon választmányi gyűlés megszabta most már véglegesen azon összeget, melynek határait az építkezésnél túllépni nem lesz szabad. Ez összeg 700.000 korona. Világos, hogy ez aránylag korlátolt keret gátat szab a művészek ambíciójának és képességének. *De még ebből is hiányzik 300.000 korona.* Ez összeget a magyar katolikusok áldozatkészségének rövid idő alatt elő kell teremteni.

Midőn templom-egyesületünk választmánya a 700.000 korona építési költséget megszavazta, tulajdonkép csak egy szent reménységnek adott kifejezést. A rendelkezésre álló összegnek 300.000 koronával való túllépése annyit jelent, hogy magyar hittestvéreink áldozatkészsége e művel szemben, mely egy nemzet kegyeletének örök emléke lesz, nem fog határt ismerni. Mi nem tudunk kislelkűek lenni a magyar katholiciz-

mussal szemben, reméljük az még kevésbé fogja engedni, hogy midőn az Ur Jézus szerelméért s egy áldott királyné emlékeért bizalommal fordulnak áldozatkészségéhez, csalódás legyen a nagy lelkében bizók osztályrésze.

Az egyesület elnöksége fölkereste kérő soraival a vidéki bizottságokat a gyűjtés újból való megkezdése érdekében. Bizalommal fordul minden katolikus lélekhez; tegye meg mindenki a lehető! Nagy áldozatokra van szükség, de Üdvözítőnkhez csak áldozatos lélek illik. Ő nem sajnálta tőlünk isteni vérét, ne sajnáljuk mi se tőle fillérünket se aranyunkat. Mutassa meg már egyszer ez a magyar katolikus társadalom, hogy szinte tud maradandó nagy művet alkotni annak dicsőségére, kinek mindenünket köszönjük s kit e templomban — hova az Ostya szine alá rejtőzve fog benünket hívni szeretettel — imádni akarunk.

Kérjünk gyűjtőiveket! Gyűjtsünk! Adakozzunk! Hogy minél előbb teljes fényében álljon szentségi Urunk temploma s benne áldassék és dicsőítessék végnélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség.

★

Adományok az Örökimádás templomára. Az Erzsébet királyné emlékére Budapesten emelendő «Örökimádás temploma» építési költségeire az Ung vármegyei gyűjtő-bizottság

¹ Szerkesztőségünk készségesen közvetíti ezeket. Elég egy levelező lapon kérni gyűjtőivet.

által gyűjtött pénzadományok kimutatása a következő: 1899. november 3-ig befolyt 2210 k 96 f. Ezen őszszegről részletes kimutatás közölve volt 1899. november hónapban. 1899. november 3-tól 1900. december végéig befolyt 1443 k 87 f. Ezen őszszegről a részletes kimutatás közölve volt 1901. január hónapban. 1901. január 1-től 1901. október végéig befolyt 514 k 13 f. Ezen őszszegről a részletes kimutatás közölve volt 1901. november elején. 1901. november 1-től 1902. október 26-ig befolyt 1004 k 79 f. Ezen őszszegről a részletes kimutatás közölve volt 1902. november elején. 1902. október 26-tól 1903. október 28-ig a következő adományok folytak be: Orlyovai görög katolikus egyházi gyűjtésből befolyt 5 k. Ungvári római katolikus templomban 1902. november 19-én eszközölt gyűjtésből 5 k 66 f. Szennai római katolikus templomi gyűjtésből 10 k. Ungvári görög katolikus püspökiszékesegyházban 1902. évi november 19-én eszközölt gyűjtésből befolyt 4 k. Felsőremetei vasgyári római katolikus hivek gyűjtéséből befolyt 6 k. Ungvári takarékpénztár adománya 20 k. Tökésített kamat 1902. december 31-én 10 k 62 f. Kvakószky Jánosné asszony ő nagysága adománya B.-Bukóczról 10 k. Özv. Lukács Jánosné gyűjtőivén 58 k. Hidasy Sándorné ő nagysága adománya 8 k. Ungvári római katolikus templomi gyűjtésből 1903. szeptember 10-én 23 k 45 f. Fekésházi római katolikus templomi gyűjtésből 8 k 10 f. Szobránczi római katolikus

templomi gyűjtésből 36 k. Vajnatinai és porubai római katolikus templomi gyűjtésből 22 k 10 f. Tibai római katolikus templomi gyűjtésből 6 k 90 f. Szobránczi fürdői római katolikus kápolnában eszközölt gyűjtésből 43 k. Nagyzalacsikai római katolikus templomi gyűjtésből 6 k 64 f. Ungvári görög katolikus püspöki székesegyházban eszközölt gyűjtésből 15 k 32 f. Gulácsy Ignác ur 25. sz. gyűjtőivén 30 k. Dobóruszkai római katolikus templomi gyűjtésből 12 k. Tökésített kamat 1903. június 30-án 3 k 10 f. Tehát 1902. október 26-tól 1903. október 28-ig befolyt 343 k 89 f. Ha ezen összeghez számítjuk az 1899. november 3-ig befolyt 2210 k 96 f és 1899. november 3-tól 1900. december végéig befolyt 1443 k 87 f, ugyszintén 1901. január 1-től 1901. október végéig befolyt 514 k 13 f, nemkülönben 1901. november 1-től 1902. október 26-ig befolyt 1004 k 79 f, akkor az ungvármegyei gyűjtő-bizottság által 1903. október 28-ig eszközölt gyűjtés eredménye 5517 k 64 f. Ezen összegből érmekért és postai költségekre ki lett fizetve 181 korona 64 f. Maradt tiszta összeg 5335 k 99 f. Ezen összegből föl lett küldve Budapestre a magyar általános hitelbankba 4900 k. Marad tiszta pénzkészlet 435 k 99 f. Ungvárott 1903. október 28. Török Hermina grófnő, a gyűjtő-bizottság elnöke. Popovits Miklósné, a gyűjtő-bizottság alelnöke. Ifj. Gebé Andor, a gyűjtő-bizottság pénztárosa.

Ujabb adakoztak: Szakatits Anna

10 k, Dudás Ilona 10 k, Formágyi Ferenczné 20 k, Sturm Irén 10 k, Ertl Josefa 10 k, Rác Antalné 2 k, Laufer Károlyné 2 k, Kovács Julianna 12 k, Anna 10 k, Kanyuscsák Miklós 1 k, Dobis Mari 24 k, Gróf Jankovich László Zala-Egerszeg 200 k, N. N. 2 k, Gabányi Magdolna 10 f, N. N. 1 k, öz. Matlag Istvánné 2 k, öz. Bernhárd Antalné 2 k, Bráz Lina 1 k, Beró Jánosné 2 k, Gratzner Lajosné 1 k, Fekete Jánosné 1 k, Németh Mihályné 2 k, öz. Dr. Lámné 1 k, Hornyák István 24 f, Takács Károlyné 10 k, Vehap Karolin Keszthely 14 k, Saly László Sopron 7 k, N. N. 1 k.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya gyűlést tartott dr. Kiss Aladárné elnöklete alatt folyó évi november hó 9-dikén.

A gyűlés délutáni fél 4 órakor nyílt meg. Nagyságos főtisztelendő igazgató ur üdvözli az egybegyülteket a nyári szünidő után ez első összejövetelükön, s ezen évi működésükre a Szentségi Üdvözítő bőséges áldását kéri és további munkásságra buzdítja őket. Továbbá jelenti, hogy november 6-dikán, az egyesület megalapításának évfordulóján tartott ünnepségeken való részvételért méltóságos

Kohl Medárd püspök urnak a választmány nevében köszönetet fog mondani.

E hó folyamán szent Erzsébet-napján az egyesületi kápolnában ünnepi szentmise lesz.

Két kérvény időnkivüli elintézése fontosnak látszott s ezért a választmány azokat megbírálván, a szükséges szerelvények megadását helybenhagyta.

Másodelnökasszony nagyon ajánlja a helyi kiadásokra, különösen a házberre a gyűjtést.

Az egyesület helyiségének fűtéséhez *Luczenbacher* Pál ur egy fuvar tüzelőfát ajándékozni méltóztatott, melyért hálás köszönettel vagyunk.

A rendes rövid hálaimával a gyűlés véget ért.

A központi egyesület ujabban a következő adományokban részesült: öz. *Rudnyánszky* Ferenczné urnő ajándéka: egy fehér stola, hat darab corporale, hat darab purificatorium és viola-szövet két stolára; *Klär* Józsefné urnő: egy albára himzés; öz. *Csiszár* Jánosné: két darab Alba-csipke, egy Alba-himzés; *Zubriczky* Anna: oltárterítő-csipke; *Madarasy* Józsefné urnőtől: négy darab horgolt csipke; *Weisinger* Anna urhölgy: két darab horgolt csipke; *San Marco* hercegnő egy Casula-himzése.

XIII. Leo pápa utolsó áldása a székesfehérvári Oltáregyesületnek. A magyarországi oltáregyletek tudvalevőleg a folyó év elején fényes kiállítást rendeztek azon tárgyakból, melyeket a Szentséges Atyának jubileuma alkalmából följajánlottak. Ez oltáregy-

letek között szerepelt az oly áldáson működő székesfehérvári Oltár-egylet is egy remek kazulával. Az Oltár-egylet buzgó és fáradhatlanul tevékeny elnöke, *Szögyény-Marich Julia* juliusban, a boldogult nagy pápa halála előtt kapta viszonzásul a följánlott szép misemondó ruháért Ő Szentsége áldását, melyet most, hogy tudomásunkra jutott, jónak látunk az Oltár-egylet tagjainak épülésére közölni. A pápai áldást közlő irat egész terjedelmében a következő:

Azon nyilvános fogadtatáson, melyet a Szentséges Atya az Örök-*imádás* főtestvérületéhez tartozó hölgyeknek 1903. év május 24-én engedélyezni kegyeskedett, vett Ő Szentsége tudomást azon számos ajándékról, melyet Ő Szentsége nevében Olaszthonban és egyéb országokban az Ő pápai jubileuma alkalmából szegény templomoknak szétosztottak. — A mi Urunk Jézus Krisztusnak a legméltóságosabb Oltáriszentségben és földi helytartójának felajánlott ezen ajándékok Ő Szentségének nagy örömet szereztek, amiért is Ő Szentsége a székesfehérvári egyesületnek legkegyelmesebben áldását küldeni méltóztatott.

Vanutelli Vincze, biboros.

A hivatalos okmányt az «Örök-*imádás*» főtestvérület római főnök-nője a következő megható szép sorok kíséretében küldötte el *Szögyény-Marich Juliának*: Mellékelve küldöm (hiteles okmány alakjában) a pápai jubileum alkalmából a székesfehé-

vári oltár-egylet részére a szentséges atya áldását, az Ő Szentségének annak idején följánlott misemondó-ruha legkegyesebb elismerése jeléül. Annál boldogabbnak érzem magamat, hogy ezt tehetem, mert talán ez lesz az utolsó kegy, melyben e nagy és szent Pápa az Oltár-egyletet részesítheti. Mily szeretetteljes és jóakaró volt szentséges Atyánk, a midőn minket fogadni kegyeskedett. Ezt megelőzőleg védnökünk, *Vanutelli Vincze* bibornok bemutatta a Szentséges Atyának a diszes albumokat, melyekben föl voltak névszerint sorolva az Ő tisztelete és nevében Olaszország, Belgium, Ausztria-Magyarország, Németország, Amerika stb. Oltár-egyletei által följánlott egyházi szerelvények. — Összesen 174 jegyet kaptunk a kihallgatásra, a midőn Ő Szentsége a teremben megjelent — helyet foglalt s a hölgyek bemutatása után egy beszédet intézett hozzánk, melyben kijelenté, hogy örömmel vette tudomásul mindazt, a mit az Oltár-egyletek jubileuma alkalmából tettek — s elmondá, hogy az olasz Püspököktől nem egyszer hallotta, hogy a midőn ezek főpásztori körutaik alkalmából kénytelenek eltiltani a foszlányokká vált kasulák s egyéb egyházi szerelvények használatát — a szegény lelkészek panasza fakadtak: De hisz akkor semmink, épen semmink sem marad az isteni szolgálat részére! Ő Szentsége buzditott, bátorított mindnyájunkat, folytassuk teljes kitartással működésünket, mely azért a legmagasztosabb, mert a legfelségesebb Oltáriszentsé-

get szolgálja. Ezután megszólította a Szentséges Atya a hölgyeket, a mi — úgy látszott — igen kifárasztotta, de ennek daczára összeszedvén minden erejét s élénkségét, gyalog bejárta a termet s egyenkint meg szemlélte a kiállított tárgyakat. Ugy hiszem, az egylet buzgó tagjait érdekelni fogják e részletek, melynek ki egészítéseül legyen még szabad kiemelnem, hogy Ő Szentsége kiváló elismeréssel fogadta a Székesfehérvári Oltáregylet Péterfilléreit, melyet a Bibornok-védnök nyújtott át. A Szentséges Atya betegsége mindnyájunkat nagyon aggaszt, Isten szent akaratára bizzuk Őt és magunkat. Fogadja stb. Róma, 1903. jul. elején,

Victoire de Robiano

az-«Örökimádás» (főtestvérület)
főnöknője.

A székesfehérvári Oltáregylet nagynevű Elnöke a fönnebbi sorokra válaszolt következőképen:

Fogadja Főtisztelendő Főnöknő a székesfehérvári Oltáregylet nevében hálás köszönetemet a Szentséges Atya áldása hiteles okmány alakjában való szives elküldéseért. — Annak megbecsülhetlen értékét annál inkább birjuk méltányolni, mennél mélyebben érezzük ama fájdalmas veszteséget, mely azóta gyászba borította az egész katolikus világot. Meghatottan gondolok vissza azon boldog pillanatra, midőn egy évvel ezelőtt leborulva a nagy Pápa lábaihoz, személyesen lehettem szerencsés buzditó, kegyes szavait hallani, Istennek ajánljuk fenkölt szent lelkét! Áhítattal imádkozunk érette s testületileg

fogunk részt venni a lelki üdvéért tartandó gyászistentiszteleten. Bánat tölti el szívünket, de nem aggódunk, mert tudjuk, hogy Istennek helytartója szent egyházunk hajóját mindenkor biztos kézzel fogja kormányozni, elvezetve mindnyájunkat az örök üdvösség partjához.

Végül még néhány részletet oltáregyletünkről, mely szépen fejlődik s jelenleg 1211 tagból ál. A mult tavasszal 17 templomot láthattunk el szükséges egyházi szerelvényekkel s az akkor rendezett kiállításunk általános érdeklődést keltett és szerencsés volt megnyerhetni megyés püspökünk Ő Méltósága kiváló megelégedését. Hála az Égnek, jól megy minden, s szeretve tisztelt igazgatónk, nagyságos Szuborics Jenő apátkanonok ur bölcs vezetése alatt, mint egyházunk rendithetlen hivei, törekszünk némileg megfelelni magasztos föladatunknak. Misem könnyebb ennél s a jó Isten még meg is jutalmazza csekély fáradozásunkat.

Fogadja stb.

Székesfehérvár, 1903. jul. 25.

Szögyény-Marich Julia,
a székesfehérvári Oltáregylet
elnöke.

Temesvár. *Geiger Alajos* csanád-egyházmegyei oltáregyesületi püspöki megbizott urat, ki eddig a Mi-asszonyunkról nevezett nővérek temesvári nevelőintézetében volt hit-tanár és lelkész, főpásztora német-csernyai plébánossá nevezte ki, továbbra is megbizván őt az oltáregyesületi ügyek vezetésével. Az új plébános urat, ki mintaképe volt az

egyházmegyei megbizottaknak ez alkalomból mi is szívből üdvözljük s egyuttal reméljük, hogy új munkakörében ép oly lelkesen fogja felkarolni az oltáregyesületek ügyét, mint eddig.

Kolozsvár. A kolozsvári Oltáregyesület október hó 4-dikén *Kornis* Berta grófnő elnöklete alatt a tagok igen jelentékeny számának jelenlétében közgyűlést tartott.

A beteg igazgatót helyettesítő *Kászonyi* Alajos segédlelkész ajkáról, midőn a közgyűlés céljáról szólt, panaszos szavak voltak hallhatók: a buzgalom alább hagyott, nem minden tag felel meg kötelességének s az egyesület méltóságának, reorganizációra van szükség; tudnunk kell, kik tagjai az egyesületnek, megfelelő életünk a tagság magasztos követelményeinek; a nyilvántartás lehetővé tétele végett kellett a tagoknak a közgyűlésre könyvecskéikkel megjelenni.

Az egyesületi elnöknő indítványára a püspök urat táviratilag üdvözölvén, elhatározta, hogy fölkéri Ő Méltóságát: fejezze ki római útja alkalmából a kereszténység Atyjának a kolozsvári Oltáregyesület őszinte szeretetteljes hódolatát. Majd Kolozsvár érdemes plébánosát, *Biró* Béla apátkanonok urat üdvözölte negyvenéves papsága alkalmából.

Sorra került két választmányi tagsági állásnak, a segédruhatárosnői s a jegyzői tisztnek betöltése. A közgyűlés egyhangulag és lelkesedéssel választmányi tagokká dr. *Pisztory* Mórné és *Winkler* Berta, a ruhatárosnői állásra *Lendvay* Emilné ur-

nőt, jegyzővé *Bocskor* Mihály dr.-t választotta meg. A pénztári jelentés, a szentpéteri és györgyfalvi egyháznak adott segély s a deésaknai plébános kérésének letárgyalása után, az Elnöknő 100 koronás adományának bejelentése során szóba került a jövő évi kiállítás ügye; a közgyűlés *Kászonyi* Alajos buzdító szavaira egyhangulag a kiállítás megtartása mellett foglalt állást, mint a mely az Ur hajlékainak földiszítésére irányuló buzgalmat fokozni nagyon alkalmas.

A közgyűlés végig lelkesedett, emelkedett hangulatban folyt le. A közgyűlés után a fizetés órája következett. Mindenki tehetsége szerint járult a lelkek jegyesének dicsőségéhez.

*

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 július hóban befolyt díjak:

Lutz Henriette 24 f, *Szegedy* Maszák Aladárné 10 k, ft. *Repák* Jenő ur által *Eperjes* egyházmegyéből 100 k, *Pirk* Rozina 10 f, *Simon* Pálné 2 k, *Winkle* Paula 4 k, *Neubrandt* Tivadar 4 k, *Szabó* Mária 1 k, *Margarita* Sperling 4 k, *Mészáros* Józsefné (Nagy M.) 1 k 20 f, özv. *Valenta* Andrásné 40 f, *Radó* Gyula 24 f, *Kálhok* Gézáné 2 k, *Esztergom* főegyházmegye részéről bejött adományok 100 k, ft. dr. *Csajka* Ernő ur által tagdíjak *Esztergomból* 96 k 48 f, *Kara* László (Kecskemét) 1 k, *Kristian* Antal 3 k, *Laufer* Károlyné 2 k, *Kábon* Ilona 4 k, *Adamcsek* Karolin 4 k, *Krupits* Antalné 4 k, *Almási* Teréz 1 k, *Mathé* Erzsébet 40 f, *Csepits* Erzsébet 40 f, *Kluzacsek* Rezsőné 12 k, *Tulner* Katalin 1 k, ft. *Ehrengruber* Viktor plébános ur által a *Nyitrazsámbokrési* tagoktól 12 k, *Pirk* Rozina 12 f, *Szabó* Mária 1 k, *Simon* Julianna

24 f, Nagy Teréz 40 f, Vörös Rozália 1 k, özv. Vallenczhauser Istvánné 60 f, Baksak Mihályné 1 k, Sebestyén Ferenczné 24 f, Pozsgai Lipótné 60 f, özv. Stumpf Jánosné (Pusztá-Zámor) 1 k, Zácsik Borbála 24 f, Marczinkovits Róza (Rektorocz) 24 f, Csoli Borbála 24 f, Bedő Mária 24 f, Varga Mária 24 f, Pluzsik Tamásné 24 f, Móz Andrásné 24 f, Szedlák Julia 24 f, Pál Lajosné Julia 3 k, Muha Mária 4 k, Schelly Irma 6 k, Fodor Borbála 1 k, Dobis Mari 2 k, Garder Józsefné 2 k, Pech Istvánné 2 k, Kolbinger Paula 48 f, Müller Teréz 1 k, Viktora Katalin 1 k, Ruzsicska Jozefa 2 k, Geberle Edéné 4 k, Baross Istvánné 2 k, Unger Marianna 4 k, Renelt Terézia 2 k, Paul Péterné 3 k, Lakatos Mária 3 k, Gubicsek Vinczéné 2 k, Petkovics Mária 2 k, Kopp Józsefné 4 k, Fodor Francziska 1 k, Limoni Emma 2 k, Stümer Anna 2 k, Gürschné 2 k, Laczkó Ida 1 k, Vindl Mária (Rác-Keresztur) 1 k, Pálfi Aloizia 1 k, Precsko Zsuzsanna 60 f, Urményi Gyuláné 2 k, Bulusek Anna 2 k, Siegl Mária 2 k, Schnitchen Katalin 2 k, Takáts Mária 2 k, Gratzter Béla 2 k, Gratzter Anna 2 k, Engl Terézia 2 k, Jung Krisztina 2 k, Zeisl Magdolna 2 k, Schneider Terézia 40 f, Groszdits Klára 24 f, Nagy Jánosné 2 k, Ettonspenger Antónia 2 k, özv. Ladányi Józsefné (Lőrinczé) 40 f, Szabó Erzsébet 40 f, Simon Teréz 24 f, ft. Lőrincz Gábor kegyesrendű áldozár a csanátosi és fényi tagoktól 24 k 10 f, özv. Szakszon Istvánné által Mária-Radnáról 3 k 92 f, Battonyáról 72 f, Schwarczmann Julia Mária-Radna 40 f, Landsteiner Gizella 2 k, özv. Pavel Jánosné 1 k, Lillin Juliska 40 f, Melzisk Salomé 2 k, Némedi Aranka 1 k, Walter Ferenczné 1 k, Pollák Anna 1 k, Sziebel Mária által Mária-Radnáról 3 k

12 f, Komer Emil 2 k, Schützenberger Ilona 2 k, Schützenberger Irma 2 k, Merichraczki Zsófia 4 k, Schöner Josefina 24 f, Szabó Mária 1 k, Pick Rozina 20 f, Kolbinger Paula 48 k, Gubicsek Vinczéné 2 k.

IRODALOM.

Utmutatás az elmélkedéshez. Root-han nyomán magyarul átdolgozta: *Toth Mike S. J.* Kalocsa. 24 fillér. Rég óhajtottunk már egy rövid, praktikus utmutatást, mely az elmélkedő lelkek munkáját megkönnyítse. A fáradhatatlan Tóth Mike végre néhány oldalon, egyszerű, világos modorban megtanítja a módját. Nem cifráz semmit, hanem röviden és érthetően megmutatja, hogyan kell jól elmélkedni. Mivel kívánatos, hogy az imaóra is elmélkedésben teljék el, az oltáregyesület tagjainak melegen ajánljuk a kis füzetet, mely bizonyára nagy segítségükre lesz.

Előfizetési fölhívás ily czimú műre: *Jézus Krisztus, isteni Megváltónk élete.* A négy evangéliumból időrenden összeállította és magyarázó jegyzetekkel ellátta dr. B. A. Második bővített kiadás. Milyen volt Jézus, isteni Megváltónk, életében, taniban szenvedésében és megdicsősülésében, négy evangélista írta meg

számunkra. Ámde e szent írók könyveiket akként szerkesztették, hogy az előadott tárgyak, az előadási mód és az események sorrendje tekintetében, nem csekély különbséget tüntetnek elénk. Innét van aztán, hogy az evangéliumokat úgy, a mint vannak, át-olvasva, Üdvözítőnk életének tiszta, világos s a történeti egymásutánt is feltüntető képét nem nyerhetjük. E körülmény néhány év előtt arra indított, hogy a négy evangéliumot egygyé olvaszsam és pedig úgy, mintha a négy evangélium szövege csak egy evangélista tollából került volna ki. Ily módon a négy evangélium szövege egymásba szövődven, azok egymást kölcsönösen kiegészítik és fölvilágosítják. Könyvem tehát magyar nyelven a négy evangélium teljes szövegét nyújtja, azon különbséggel mégis, hogy parallel helyeken oly szavakat vagy mondatokat, melyek két vagy több evangélistánál előfordulnak, könyvem természetesen csak egyszer tartalmaz és hogy könyvemben az összes események történeti sorrendben jelennek meg előttünk és pedig nagyobb világosság kedvéért különféle időszakokra és külön fölírásu szakaszokra osztva; a nagyhét eseményei pedig napok szerint is föl vannak tüntetve. Ezenfelül a szent szöveget számos magyarázó jegyzetekkel is földeritettem. Hogy hazánk keresztény közönsége mennyire átérezte és méltányolta e munkám fontosságát, kitetszik onnét, hogy annak példányai rohamosan elkelték és pedig nemcsak katolikusok, hanem nem-katolikusok kö-

zött is. Ezen örvendetes jelenség arra ösztönzött, hogy a művet második kiadásban is sajtó alá bocsássam. E második kiadásnak az elsővel szemben némi előnyei lesznek, a mennyiben e második kiadásnál mind a szent szöveget, mind a magyarázó jegyzeteket a gyengébb látásuak érdekében, nagyobb betűkkel nyomatom és hogy a magyarázó jegyzeteket, különösen az ünnepi és vasárnap-i evangéliumi szakaszoknál, főleg a gyakorlati életre vonatkozó tanulságokkal megtoldottam; ezenfelül a könyv elejét az Üdvözítő képe fogja diszíteni. A jó Isten adja szent áldását e második kiadásra is, hogy ennek példányai is úgy, mint az elsőé, hazánk minden vidékére elszálljanak, s általuk a végtelen hatalmu és kegyességű Jézus minél több családba és szívbe bevonulását tarthassa s azokat isteni áldásaival boldogítsa. Azért főleg a lelkipásztorkodás terén működő ft. paptársaimat kérem tiszteletteljes bizalommal, szives ajánlásukkal kegyeskednének hiveik körében oda hatni, hogy sajtó alól kikerülő művem révén az Ur Jézus minél több családba betérhessen. Mit hogy részemről megkönnyitsek, a decemberben megjelenő s mintegy 27—28 (8-adr.) ivre terjedő mű árát (füzött példányban) csak 2 koronára szabtam (egészvásznon-kötésű példány ára 3 kor.), mely összeget legcélzerűbb postautalvánnyal küldeni hozzám. Hét megrendelt példányhoz egy tiszteletpéldányt csatolok. A szállítás bérmentesen történik. Az utánvétre szóló megrendelést mellőztetni

kérem. Győr, 1903. október hóban. *Dr. Balits Antal*, székesegyházi apátkanonok, a bibliai tudományok volt ny. r. tanára s a Szent-István-Társulat irodalmi s tudományos osztályának tagja.

Folyóiratok.

Zászlónk. Legjelesebb, valóban magas nivón álló, katolikus ifjusági folyóiratunkat ismételten a legmelegbben ajánljuk. A III. szám a következő gazdag és változatos tartalommal jelent meg: Fadrusz János, Izsóf Alajostól. A művész összes nagyobb alkotásainak: Mária Terézia-émlék, Mátyás-szobor, Wesselényi-szobor, Erzsébet-szobor pályázat és fészülete képeivel. A Rákóczi embere. Elbeszélés 3 nagy képpel. Szerelemhegyi Tivadartól. Sz. Imre napján. Költemény Roskovics Sz. Imréjével Pannontól. A vad népek vallása. Értekezés 5 képpel dr. Platz Bonifácztól. Egy trombita titkaiból. Elbeszélés Kincs Istvántól 3 képpel. Béka-egér harcz. Befejezés 4 képpel Gulyás Ferencz S. J. fordításában. Megjegyzések a Béka-egér harczhoz. Eszt. ért. ugyanattól. Valami az anagrammokról. Muki viselt dolgai. Dr. Vrabély A.-tól 1 képpel. Az én naplóm, 2 képpel. Immaculata. Költemény Hortobágyitól. Kongregációi élet művészi szép képpel. Halottaink. Fejtörő. Vegyesek. A «Fakadó Rügyek» mellékleten rendkívül érdekes ifjusági vélemények, Turul labdajáték leírása, új pályázati hirdetések zárják be a 33 képpel ékes lapot. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII., Damjanich-u. 50.

Szerkesztői üzenetek.

Egy előfizető. Megmarad tagnak, de tudtunkkal a zárdák nem engedik meg az egyesületekben való részvételt. Beiratkozásra jelentkezni lehet hivatalos helyiségünkben, Budapest, IX. Rákos-utca 5.

Többeknek. Intencziókra nem kapható a lap.

K. S. Cikkét nagy élvezettel olvastuk, de legalább némi vonatkozást szeretünk volna benne az Oltáriszentségre. E hiány miatt átadtuk egy szépirodalmi lapnak, mely kész örömmel fogja közölni.

S. S. A szakértői jelentés az első pályázatról külön is megjelent. Gyürky Ödön dr. ur (IV. Molnár-utca 19.) kérésére szívesen fog küldeni. Különben egész terjedelemben hozta az «Örökimádás» szeptemberi száma is.

Dr. P. N. Nem zárkozunk el a hitbuzgalom egyéb ágai elől sem, de első célunk az Oltáriszentség kultusza s az oltáregyesületek ügye. Tapasztalatunk, hogy ez az egyesület melegágya minden üdvös mozgalomnak, azért érdeklődünk annyira iránta.

Szerkesztő: **Dr. Glattfelder Gyula.**

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. ==

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTÉKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTŐDÉJE. ☉

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

ÉRTESETÉS.

Ő Szentsége X. Pius pápának egy eredeti fényképe után készült és nagyon sikerült arczképe a legfinomabb réznyomatban Royal formájú $4\frac{2}{55}$ cm. kartonon, darabonkint bérmentve szállítva 5 koronáért kapható. Az elküldés a közeli napokban történik.

o Megrendelések o

SELJENKA ÉS SZÉL

mű- és könyvkiadóintézethez küldendő.

Budapest, V. kerület, Csáky-utca 13. szám.

A mi kiadásunkban az illető egyházfejedelmek megbizásából megjelent metszetekből még néhány példány kapható, darabonkint 5 koronájával.

És pedig:

Vaszary Kolos, bibornok-hercegprimás.
Császka György, kalocsai érsek.
Desseffy Sándor, csanádi püspök.
Bende Imre, nyitrai püspök.
Bubics Zsigmond, kassai püspök.
Gróf Csáky Károly, váci püspök.
Gróf Széchenyi Miklós, győri püspök.
Kohl Medárd, fölszentelt püspök.
Schlauch Lőrincz, † bibornok.

A rézmetszetek sajátkezű aláírással, illetőleg facsimile-nyomással vannak ellátva. Meg nem felelő képet föltétlenül visszaveszünk.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntetve : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint hímzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

